

Leszállt az IMF gépe

2012 július 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Két héttel azután, hogy a balliberális közgazdászok egészen biztosra vették, idén már nem lesz semmi az IMF-megállapodásból, megérkezett Budapestre a Nemzetközi Valutaalap delegációja.

Nem örömünnep, mert egy megörökölt kényszerhelyzet következménye a tárgyalások megkezdése. Mondhatni, a

2008-ban megkötött nemzetközi óriáshitel-szerz?dés folyománya. Az akkor aláírt dokumentumban Gyurcsány Ferenc, Veres János és Bajnai Gordon ugyanis úgy hárította át a húszmilliárd eurós kötelezettséget a következ? kabinetre, hogy tudták, esélyük sincs megnyerni a következ? választásokat.

Egyet tehettek: úgy rögzítették a feltételeket, hogy a törlesztés szinte kizárólag a jelenlegi kabinetet terhelje. A kirívóan és szokatlanul rövid futamid?re szóló szerz?dést hamar tet? alá hozták. De nem azért zajlottak le a tárgyalások két hét alatt, mert olyan ügyesen tárgyaltak a szocialisták, hanem mert az akkori cs?dhelyzetben az MSZP-kabinet minden feltételt elfogadott. Így könny?.

Cáfolhatatlan bizonyítéka az akkori hozzáállásnak a Gyurcsány-párt tegnapi hajmereszt? közleménye, miszerint „valójában az Európai Unió és a Nemzetközi Valutaalap képviseli Magyarország érdekeit a hiteltárgyalásokon, míg az Orbán-kormány csak az általa preferált sz?k, tehet?s réteg érdekeit tartja szem el?tt”. Mit lehet ehhez hozzátenni?

Minthogy következetes politikusokról van itt szó, ?k ezt már 2008 ?szén is biztos ugyanígy látták, tehát aligha csodálkozhatunk azon, hogy könny?szerrel egyezségre jutottak, hiszen – láttuk – ?k is pont ugyanúgy védelmezték a haza érdekeit, mint az IMF és az EU. Most kicsit másképp fest a helyzet. De haladjunk sorjában.

Sokan nem értik, mit keres itt már megint a valutaalap, amikor 2010-ben az akkori közhangulattal egyetértésben, ?szintén szólva nem épp elegánsan kitették a sz?rüket. A két évvel ezel?tti külgazdasági helyzet azonban jóval kedvez?bb képet mutatott a mostaninál, amely az IMF nélküli kormányzati törekvések lehet?ségét er?sítette. Akkor úgy t?nt, hogy Európa túljutott a válság mélypontján, és kedvez?bb széljárás következik. Jól alakultak a gazdasági mutatók, felfelé íveltek a görbék, és ismét az optimizmus igazgatta a t?zsdéket. Minden adott volt tehát ahhoz, hogy a kormány – élve a kétharmados bizalommal és felhatalmazással – hozzáfogjon azokhoz az intézkedésekhez, amelyeket az IMF–EU páros semmiképp nem engedélyezett volna. A szakítás f? oka tehát az volt, hogy az akkor még nem konvencionálisnak számító válságadókat – vagyis az addig kiemelked?en nyereséges szektorokat érint? különadót és a bankadót – ki lehessen vetni. Az id? azóta ezt a politikát igazolta, melyet a tagállamok többsége ma már alkalmaz. A magyar kormány tehát id?t nyert ahhoz, hogy az ország valós érdekei, és ne az IMF megfontolásai szerint alakítsa a gazdaságpolitikát, és találjon kiutat az akkori cs?dközeli állapotból.

A nemzetközi széljárás azonban id?közben megfordult, és a pénzügyi felfordulás újabb hullámaiban a devizában eladósított Magyarország ismét a perifériára került. Átvészeltük az ír, a görög és a portugál válságot, de nem tudjuk, mikor és honnan jöhet az újabb veszély. Az olaszok, a spanyolok vagy a görögök ismét? Nincs mögöttünk egy Európai Központi Bank, csak egy ellenséges jegybank, amely az elnök havi nyolcmilliós apanázsáért vérre men? harcokra ösztökélte Brüsszelt – a szocialista EP-képvisel?kkel és a magyar (!) biztossal egyetértésben.

Ha most minden jól megy, és az IMF–EU nem ragaszkodik ismét a Bajnai-kormány alatt bevezetett, de az Alkotmánybíróság által visszamen?leges hatállyal eltörölt lakóingatlan-adóhoz, és nem lesz egyéb váratlan feltételük, akkor indokolt lehet az óvatos optimizmus.

mno.hu - Szabó Anna

Ajánló